

Man har i sin Tid ved Udarbejdelsen af Straffeloven givet den nævnte Forbrødelse Plads i den, og nu har den senere Lovgivning brudt det Princip, som for Straffeloven hidtil havde været det gældende med Hensyn til Straffen: ikke at foreskrive Tvangsarbejde som Straf. Her har man nu et Tilfælde, hvor der er Grund til i alt Fald at jøge at komme ud over et Onde, som har udvirket sig i Samfundet, ved at indføre en ny Straf; og der er det, at jeg anbefaler at forsøge med Tvangsarbejde, som jeg tror vil være en Straf, der vil gøre sin Nytte. Jeg haaber i øvrigt, at der ikke skal blive saa færdeles megen Ubendelse for denne Straf, idet jeg tror, at det vil gaa paa dette Omraade, som det gaar paa adskillige andre, at selve den ny Lov med dens skarpe Trussel vil virke affrækkende paa dem, som ellers vilde gøre sig skyldige i det omhandlede Forhold; men det er noget, der ikke forud lader sig sige, det vil være forbeholdt Fremtiden. Jeg vil imidlertid anbefale at gøre Forsøget, og i hvert Fald gælder den Betragtning, som det ærede Medlem fremsførte, formentlig ikke noget.

Med Hensyn til det ærede Medlems Betragtning angaaende § 4 skal jeg ganske frænke det ærede Medlem den Fremstilling, han gav af min Virksomhed her i Tinget, den Gang da vi forhandlede Fattigloven. Det ærede Medlems Fremstilling var mig slet ikke paafaldende, thi den Maade, hvorpaa det ærede Medlem jævnligen holder af at give en Udvikling af, hvad der tidligere ved enkelte Lejligheder er foregaaet i Tinget, er jo velbekendt. Jeg skal holde mig til selve Sagen. — Det ærede Medlem udtalte sin Misbilligelse af, at man, naar Celle og Spændetroje ikke hjælper, nu skulde kunne give Rotting, og han sagde: Hvorfor skulle Betlere og Løsgængere dog have Rotting, fordi man vil ramme Bøllerne? Anledningen til, at Bestemmelsen i § 4 er sat ind, er naturligvis, at der er stillet Forslag med Hensyn til de her omhandlede Voldsmaend. Det havde naturligvis været let at indskrænke Forandringen i Fattigloven til alene at gælde disse Personer, men jeg har troet, at det vilde være hensigtsmæssigt her at give en videregaaende Bestemmelse, saaledes at den ramte alle dem, der dog ere fundne skyldige i en Handling, for hvilken de ere blevne henfattede til Tvangsarbejde — ogsaa dem, som ere blevne det for Betleri og Løsgængeri — fordi der virkelig her er en Mangel ved Fattiglovens Bestemmelser. Det kunde være ganske naturligt, at man, den Gang man vedtog Fattigloven, ikke vilde medtage denne disciplinære Straf, saaledes

som Forholdene da vare. Thi hvorledes forholdt det sig tidligere med Arbejdsanstalterne? Forholdet var jo det, at de først og fremmest vare Forsørgelsesanstalter, men Forsørgelsesanstalter, hvor man tillige anbragte særlig ureglerlige Personer, Drukkenbolte og Folk, der ikke gad bestille noget, som dog ikke vare undergivne Straf, men vare under Forsørgelse. Og efterhaanden har man saa udvidet disse Anstalter til at blive Straffeanstalter, nemlig for Betlere og Løsgængere, men saaledes, at der ikke fandtes en særlig Straffeafdeling, idet disse Folk indsattes blandt den øvrige Befolkning, delte Stuer, Arbejde og Sovesal med dem; det var altsaa ogsaa for deres Vedkommende halvejs en Forsørgelsesanstalt. Men nu er jo paa Grund af Ordningen i Fattigloven Forholdet blevet helt forandret. Det er blevet bestemt, at der skal være en saadan Anstalt for ethvert Amt og med særlige reglementariske Bestemmelser, givne af Justitsministeriet; medens disse Anstalter tidligere forterede under Indenrigsministeriet, ere de nu gaaede over til Justitsministeriet. De skulle for samtlige Amters Vedkommende være til Stede den 1ste Januar 1897. Reglementerne udarbejdes af Justitsministeriet. Disse Anstalter holdes, som ogsaa det ærede kongevalgte Medlem (Guds) strejfede ind paa, aldeles bestemt afsondrede fra de Arbejdsanstalter, der ere bestemte for det paagældende Amts fattige. Selv om der samtidig med Anstalterne og i Forbindelse med dem opføres Arbejdsanstalter, bestemte for det paagældende Amts fattige, skulle de være fuldstændig afsondrede fra hinanden, baade med Hensyn til Arbejdsstuer, Arbejdsplads og Natteophold o. s. v. De her omhandlede Tvangsarbejdsanstalter ere altsaa nu i Virkeligheden gaaede ind som et Led i vore Straffeanstalter. Og saa er det dog ganske naturligt, at man der ogsaa anvender de Midler som andetsteds, i andre Straffeanstalter eller Arrester, have vist sig at være fornødne for at opretholde Disciplinen, og det er tilmed paa en meget lempelig og indskrænket Maade, at man her vil bringe Rotting til Ubendelse. Der forlanges jo, som jeg ikke noksom kan fremhæve, for det første det, at vedkommende skal være dømt. Denne Straf vil saaledes ikke finde Ubendelse paa de Fattiglemmer, som i Henhold til Fattiglovens § 41 paa Grund af en eller anden Udbyd af Fattigbestyrelsen med Politimesterens Samtykke tennes Tvangsarbejde, men kun paa dem, som ere ansatte ved Dom. — Dernæst gaar Bestemmelsen ud paa, at man først skal forsøge det Tvangsmiddel, som ligger i at henfætte den vedkommende i Gne-